

un caz scenei mari) și să adormi o sală întreagă de spectatori. Din acest punct de vedere, Sorin Militaru e un adevărat kamikaze ce se încumetă la finețuri și explorări subtextuale, o treabă delicată ca și o operație pe creier și unde cea mai mică greșală poate distruge totul într-o fracțiune de secundă.

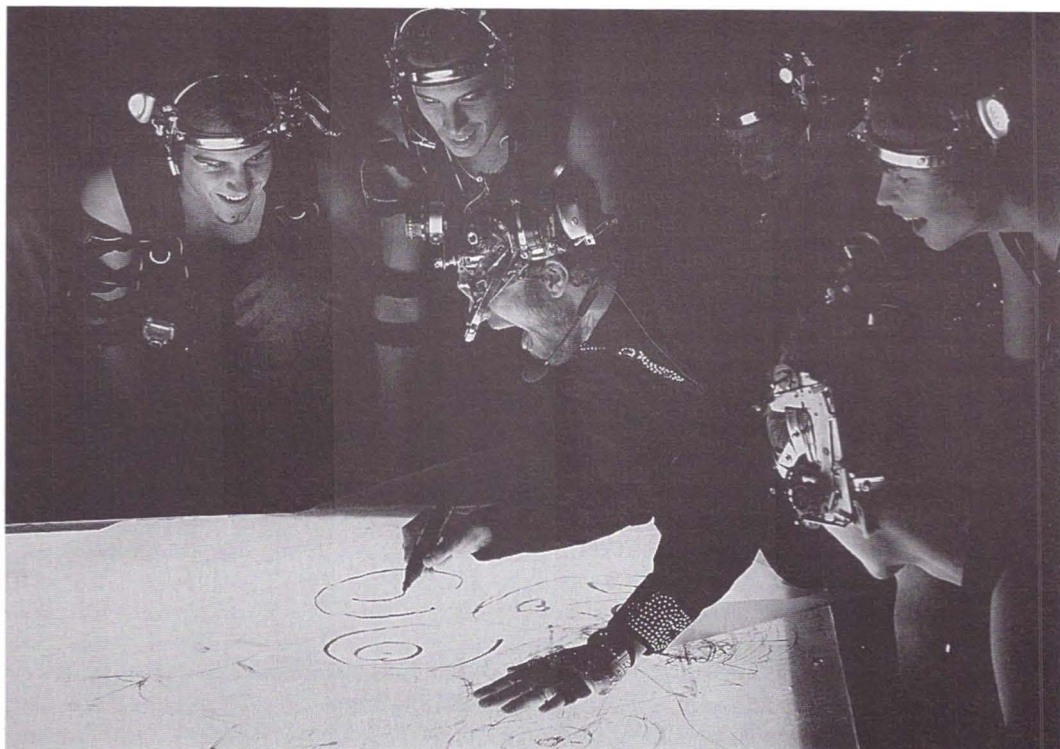
Nu doresc să fiu exhaustiv, așa că la unele spectacole (căci au mai fost destule) și evenimente voi reveni într-o cronică viitoare.

Există o singură concluzie după un asemenea festival și am să amintesc ceea ce Veronica Dobrin, directorul Teatrului „Maria Filotti”, afirma la închiderea acestei ediții: un public rafinat de teatru se formează. Odată cu fiecare ediție a acestui festival, într-un oraș de pe malul Dunării, un public curios și generos se îmbogățește cu ceva. Se formează un public tânăr și întinereste unul bătrân. Într-un asemenea public se reflectă o parte din viitorul nostru. Ți poți dori mai mult decât atât?!

Mircea GHIȚULESCU

„Visul” lui Frunză

Revelația celei de-a doua ediții a Festivalului de teatru european de la Brăila a fost, încă din prima zi, *Visul unei nopți de vară* de Shakspeare, creat de Victor Ioan Frunză în scenografia Adrianei Grand. Este al doilea *Vis...* al soților Frunză care nu seamănă defel cu cel de la Teatrul Național din Cluj Napoca realizat cu cinci ani în urmă. Faptul că V.I. Frunză nu ne-a oferit o copie este de o moralitate neobișnuită în lumea lacomă a teatrului și, în plus, semnul unei intense preocupări intelectuale. De fapt, regizorul scrie un *Vis* al său pentru că spectacolul se bazează pe un scenariu savant în care Shakespeare este pus în contact cu *Cântarea cântărilor* lui Solomon, expresia supremă a iubirii ca admirație dar și cu Marchizul de Sade campionul iubirii ca desfrâu. Intenția descifrabilă este vizualizarea unei radiografii a sexului în toate variantele cunoscute până astăzi. Oricât ar părea de barbar acest amestec în treburile lui Shakespeare, adevărul este că textul permite orice fantezie. Perechile duble (Hermia și Lisander, Helena și Demetrius) care se fac și se desfac la discreția spiridușului Puck oferă o vastă suprafață speculativă. Schimbatul partenerului (soț sau nu) este un joc erotic demult cunoscut. Shakespeare susține că asta nu depinde de om, oricât ar fi el de sever, ci de jocurile zeilor. Frunză adaugă împerecheri mai puțin obișnuite (Demeter cu Lysander, Hermia cu Helena), pedofilia (atracția lui Oberon pentru copilul Ganimedea) și bestialismul (împerecherea furioasă a reginei Titania cu măgarul, chiar dacă acest măgar este un bărbat transformat în animal). Toate acestea, ne spune V.I. Frunză după ce ne-a lămurit Jan Kott (*Shakespeare, contemporanul nostru*) se găsesc în stare naturală în piesa lui Shakespeare. Mai importantă, poate, decât această controversă este prezența pedagogică creatoare a regizorului în mijlocul trupei. Sub îndrumarea lui V.I. Frunză, echipa de la Brăila este de prima mână. Tonul profesionist îl dă Mihaela Trofimov (*Helena*), urmată de Ramona Gângă (*Hermia*), și de tinerii Alin Florea (*Lysander*) și Emilian Oprea (*Demetrius*) puși de profesorul de teatru V.I. Frunză să joace în stil acrobatic în care cu greu îți dai seama dacă au sau nu talent. Secretul distribuției este însă Richard Balint, care deschide spectacolul cu un monolog din *Marchizul de Sade*

ce îndeamnă la sinceritate pe toți desfrânații lumii. De Sade este invocat ca autoritate supremă în materie de erotism, deși semnificația lui ține de schimbarea atitudinii față de sexualitate prin eliminarea inhibițiilor și aprobarea distorsiunilor. Lui i-a plăcut să scrie despre partea interzisă a erotismului și nu puține din paginile sale sunt ale unui claustrat ale cărui fantezi sexuale se dezvoltă în volum și nu în calitate. Adesea imaginarul erotic mărește dimensiunile zonelor ce țin de practica sexuală și chiar imaginația artistică a lui V.I.Frunză capătă o astfel de expresie cantitativă în scena Titaniei îndrăgostită de un măgar cu un imens falus de plastic umflat cu aer. Dar sunt și inovații precum Liliana Ghiță în rolul Titaniei, dar mai ales Bujor Macrin în rolul croitorului Fundulea transformat în „stilist” îmbrăcat elegant care aduce cu el, nu doar o notă de îndrăzneală, ci și un aer reflexiv. Rolul este rostit într-un fel aparte pieziș de Bujor Macrin. De ce n-ar fi acest artist amator filosoful piesei în conflict cu divinitatea care este Oberon? Lucrurile se strică de tot în final, când Fundulea se înfășoară în drapelul Uniunii Europene și îi interperlează pe nobilii care au asistat la spectacol cu întrebări ale zilei de azi. Cred că Shakespeare face parte dintre acei autori care nu pot fi actualizați în acest fel, răpind bucuria spectatorului de a face singur operațiunea de actualizare.

Teatrul „Maria Filotti” din Brăila – Visul unei nopți de vară de William Shakespeare, versiune scenică de Victor Ioan Frunză. Direcția de scenă: Victor Ioan Frunză. Decoruri, costume, recuzită: Adriana Grand. Distribuția: Valentin Terente (*Egeu*), Alin Florea (*Lysander*), Emilian Oprea (*Demetrius*), Adrian Ștefan (*Philostrat*), Richard Balint (*Theseu, ducele Atenei și Oberon*), Liliana Ghiță (*Hippolyta și Titania*), Hermia (*Ramona Gângă*), Helena (*Mihaela Trofimov*), Adrian Ștefan (*Puck*). Data premierei: 9 septembrie 2006.